HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מו דלמא כיון דשתי קדושות נינהו ס"ל הקדש לאשון לענין [ג] זה ומוסיף חומש: [ב] **חדא מגו חדא.** כלומר סיפא דבעיא דרבי אבין מרישא דמילתא קאי ולאו מילתא אחריתי היא אלא שני גופין ושתי קדושות בעי: **ואם תמצא לומר קאמר.** אם תמצא לומר היינו חדא מגו חדא: **מהו.** מי אמרי' כיון דשני גופין ושתי קדושות נינהו לא מיקרי הקדש שני ומוסיף חומש דהא בהא קדושה והאי גופא לא אתוסף חומשו או דלמא סוף סוף מכח קמא [וקא] אתא [ד] (מעיקרא) והקדש שני הוא לגבי חומש. ליתנא אחריינא [ה] ירושלמי וכליתנא בתרא דלעיל דבעיא דרבי אבין גבי תמורה גרסי' לה נמי הכא [ו] עו"ק [ז] [ח] ופירושי מפרש [ט]: **מקדיש חומש חומש או מהכפר חומש חומש.** דקיימא לן (כ"מ דף נג:) הבעלים מוסיפין חומש אם פודין את הקדשן ואם אחריים פודין [י] אין מוסיפין חומש הלכך הפרים זה קרבן לכפרת חבירו והומש מאן הוו בעלים דידיה [כ] חזי [יא] דלי פריק ליה לוסיף חומש מקדיש הוי בעלים אבל מתכפר כאחר דמי ואינו מוסיף או מתכפר הוו בעלים דידיה: **אי"כ.** דמקדיש עושה תמורה מצינו תמורה בגבור ושותפין והיכי דמי כגון דשוו לגבור או שותפין אליה לאקדושי קרבן עלייהו דהשתא הוי מקדיש יחיד [יב] קרינא ליה קרבן יחיד אי בתר דידיה אזלינן ואתן תנן [יג] בבעלי מתניתין הגיבור והשותפין אין עושין תמורה אלא [יג] בתר מתכפר אזלינן הלכך אין קרבנו עושה תמורה הואיל ורביס מתכפרין בו ולא קרינא ליה קרבן יחיד ואתן גמרינן לקמן [יד.] ממעשר דקרבן יחיד עושה תמורה ולא לגיבור ושותפין: **השג יד.** היינו קרבן עולה ויורד והלא קרבן זיר קבוע הוא אין עשיר בין עני: **הא ליכא.** הכי קאמר קרא קרבנו שהפרים הוא משלו יביא על [יה] נדרו מלבד אשר תשיג ידו מלבד [יו] [יח] אותו שאינו יכול להפרים משלו שעני הוא ותשיג ידו לאחר זמן שאחריים יתנו לו יביאנו נמי ויל"ל: **לענין כפרה.** לאשמעינן דיכול להתכפר בבהמה שהפרים אחר לגרמו: **מה כשהפרים הוא משלו.** הוא עושה בו תמורה ולא אחר אף כשהפרישו לו אחריים הוא עושה בו תמורה ולא אחר: **מדיליה הוא דמתכפר.** דכתיב קרבנו לה': **עובדא הגאה שלו.** של תורס הוי טובת הנאה שבידו ליתנו למי שירצה ולא בידו אחרים שנתרם עליו. טובת הנאה דבר מועט מקבל מישראל על מנת שיתן כל תרומותיו לכן בתו הכהן: **מתני' לא אכרין.** דחולין בעובדין דהקדש שאם אמר תהא רגל עובר הקדש שנמצי בהמה זו אין הקדושה חלה עו"ק [יט] **ואין עובדין באכרין.** שאם אמר הרי עובר שנמצי בהמה חולין זו תמורת רגל בהמת קדש זו אין העובר קודש: **ולא אכרין ועובדין.** דחולין בשלימים דקדש: **ולא שלימין.** אמר הרי רגל בהמת חולין זו [כ] תמורה תחת בהמת קדש זו חלה תמורה על האבר ופשטה לה בכל הבהמה והוא [כא] תמורה כולה וקרבה: **ולא שלימין בהן.** דאין כח באבר אחד של בהמת קדש לעשות תמורה: **והלא במוקדשים.** כלומר בתחילת ההקדש כשמקדישו אם אמר רגלה של זו עולה כדמפרש טעמא לקמן בגמ' [יא.]: **גמ' אין קדושה חלה על העוברין.** אם הקדיש עובר בעמי [כב] בהמה אינו קדוש ליקרב ואם מקריב ליה כשנולד ולא אקדשיה משנולד מייתי חולין בעזרה ואם הפרים חטאת מעוברת לא הוי כולד דבריו הרי הוא כוולדות קדשים ולא כתחילת הקדש: **ורבי** יוחנן אמר קדושה חלה על העוברין. ואם הקדיש עובר בעמי אמו חולין קדש [כג] ואם הפרים חטאת מעוברת הוי כמפרים שתי חטאות לאחריות ולא הוי כולד חטאת אלא הולד קדושתו קדושת הפה מכח האדם ולא מכח אמו [כד] [כה] אלא מגיעו ולא חטאת דאזיל למיתה אלא במקדיש חטאת ריקנית ועיברה:

ואודא רבי יוחנן לטעמיה [כו] [כו'] רצה בולדה מתכפר. פירוש ואין לריך קדושה אחרת והוי כמפרים שתי חטאות לאחריות שמע מינה לתיש יוחנן שמע מינה בתר מתכפר אזלינן לא [יז] לענין תמורה ודקא קשיא לך מתנה דקא יהבין ליה אי לאו דרבי רחמנא [ב] מלבד אשר תשיג ידו הוה אמינא גזירת הכתוב הוא קרבנו מדידיה הוא [יח] דמכפר מדאחרים לא קמ"ל מאי הוי עלה תא שמע [יט] דאמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן מקדיש חומש [כ] ומתכפר עושה תמורה [כא] תורם משלו על של אחרים טובת הנאה שלו מ"ט אמר קרא [ג] את כל מעשר תבואתך ונתת וגו': **מתני'** [כב] אין ממירין לא אברין בעוברין ולא עוברין באברים ולא עוברין ואברים בשלימים ולא שלימים בהן רבי יוסי אומר ממירין אברים בשלימים [כג] אבל לא שלימים בהן [כד] א"ר יוסי [כה] והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף כשיאמר רגלה של זו תחת זו תהא כולה תמורה תחתיה: **גמ'** אתמר בר פדא אמר אין קדושה חלה על עוברין ורבי יוחנן אמר קדושה חלה על עוברין ואודא רבי יוחנן לטעמיה [כו] דאמר רבי יוחנן הקדיש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר וצריכא דאי אשמעינן בהך קמייתא התם הוא דאקדשיה לעוברה

אמר רבא א"ב. פירוש אי מקדיש עושה תמורה מצינו לגבור ושותפין עושין תמורה כגון דשוו שליחא לאקדושיה אבל לא מצינו למימר אי מתכפר עושה תמורה מצינו לגבור ושותפין עושין תמורה כגון דאתקדוש בהמה להתכפר בה יחידי דיכיל מתכפר בה לאו דלגבור היא אלא דיחיד: **איתמר בר פדא.** זהו בר פדא בן אחותו של בר קפרא כדאיתא פ' קמא דמעילה (דף ד:) א"ל בר קפרא לבר פדא בן [כה] אחותו ראם מה אתה שואלני למחר בב"ה ואין זה בן בת פדא דבן פדא הוא ר"א בן בת: [כו] **ואין** קדושה חלה על העוברים. אם הקדיש עובר בעמי אמו חולין אינו קדוש ליקרב ואי מקריב ליה כשנולד ולא אקדשיה משנולד מייתי חולין בעזרה ואם הפרים חטאת מעוברת לא הוי כולד חטאת אלא הולד קדושתו קדושת הפה מכח האדם ולא מכח אמו [כז] [כח] אלא מגיעו ולא חטאת דאזיל למיתה אלא במקדיש חטאת ריקנית ועיברה:

ואודא רבי יוחנן לטעמיה [כו] [כו'] רצה בולדה מתכפר. פירוש ואין לריך קדושה אחרת והוי כמפרים שתי חטאות לאחריות שמע מינה לתיש יוחנן שמע מינה בתר מתכפר אזלינן לא [יז] לענין תמורה ודקא קשיא לך מתנה דקא יהבין ליה אי לאו דרבי רחמנא [ב] מלבד אשר תשיג ידו הוה אמינא גזירת הכתוב הוא קרבנו מדידיה הוא [יח] דמכפר מדאחרים לא קמ"ל מאי הוי עלה תא שמע [יט] דאמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן מקדיש חומש [כ] ומתכפר עושה תמורה [כא] תורם משלו על של אחרים טובת הנאה שלו מ"ט אמר קרא [ג] את כל מעשר תבואתך ונתת וגו': **מתני'** [כב] אין ממירין לא אברין בעוברין ולא עוברין באברים ולא עוברין ואברים בשלימים ולא שלימים בהן רבי יוסי אומר ממירין אברים בשלימים [כג] אבל לא שלימים בהן [כד] א"ר יוסי [כה] והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף כשיאמר רגלה של זו תחת זו תהא כולה תמורה תחתיה: **גמ'** אתמר בר פדא אמר אין קדושה חלה על עוברין ורבי יוחנן אמר קדושה חלה על עוברין ואודא רבי יוחנן לטעמיה [כו] דאמר רבי יוחנן הקדיש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר וצריכא דאי אשמעינן בהך קמייתא התם הוא דאקדשיה

לעוברה

ולמיתה אזלא מגלן דלמא אף על גב דאין קדושה חלה לא אזיל למיתה דשמא אית ליה שיירו אשוייר ולאו ירך אמו הוא מג כדפירשנו וי"ל דע"כ אית ליה לבר פדא דשיירו אינו משוייר דאם לא כן מקשה ליה ממתני' מז (וולד שלמים) פרק כילד

אותה קדושה אינו מוסיף חומש ואם תימצא לומר הדין גוף [ג] [א] אחד כיון דבאותה קדושה [ג] קאים [ד] מוסיף חומש אלא נתכפר באחר וניתק זה לעולה מהו כי מוסיף חומש באותו הגוף באותה קדושה אבל בקדושה אחרת לא או דילמא כיון דאותו הגוף הוא מוסיף חומש תיקו בעי רמי בר חמא מקדיש מוסיף חומש או [ה] מכפר מוסיף חומש אמר רבא אמר קרא [1] ואם המקדיש יגאל את ביתו [א]מקדיש ולא מתכפר בעי רמי בר חמא מקדיש עושה תמורה או מתכפר עושה תמורה אמר רבא [ו] אם כן מצינו ציבור ושותפין עושין תמורה כגון דשוו שליח לאקדושי ועוד דאמר רב נחמן אמר [ז] רב הונא תנא [2] קרבנו לה' על נזרו מלבד אשר תשיג ידו וכי נזיר נידון בהשג יד הא כיצד קרבנו לה' על נזרו שהפריש משלו מלבד אשר תשיג ידו שהפרישו לו אחרים למאי הילכתא אילימא לענין כפרה [2]פשיטא דמכפר ליה [ח] אלא לענין תמורה והכי קאמר [ט] אף כשהפרישו לו אחרים עושה תמורה שמע מינה בתר מתכפר אזלינן לא [י] לענין תמורה ודקא קשיא לך מתנה דקא יהבין ליה אי לאו דרבי רחמנא [2] מלבד אשר תשיג ידו הוה אמינא גזירת הכתוב הוא קרבנו מדידיה הוא [יא] דמכפר מדאחרים לא קמ"ל מאי הוי עלה תא שמע [יב] דאמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן מקדיש חומש [יג] ומתכפר עושה תמורה [יד] תורם משלו על של אחרים טובת הנאה אמינא [3] את כל מעשר תבואתך ונתת וגו': **מתני'** [טו] אין ממירין לא אברין בעוברין ולא עוברין באברים ולא עוברין ואברים בשלימים ולא שלימים בהן רבי יוסי אומר ממירין אברים בשלימים [טז] אבל לא שלימים בהן [יז] א"ר יוסי [יח] והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף כשיאמר רגלה של זו תחת זו תהא כולה תמורה תחתיה: **גמ'** אתמר בר פדא אמר אין קדושה חלה על עוברין ורבי יוחנן אמר קדושה חלה על עוברין ואודא רבי יוחנן לטעמיה [יט] דאמר רבי יוחנן הקדיש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר וצריכא דאי אשמעינן בהך קמייתא התם הוא דאקדשיה

לעוברה

יכול להפרים משלו וכו' כל"ל והד"ח. וי"ב כן מלאתי בס"י. ונפגיון מלאתי פ"ה מלבד אייתר לומר שאם שני הוא ואינו יכול להפרים משלו ומשיג ידו שאחריים יתנו לו שיכיתנו: (ש"מ) **(יז)** ולא ביד מי שתרם אות ל' נמתק (ש"מ) **(יח)** מעשר תבואתך וגו' (ש"מ) **(יט)** מי שנטל המעשר (ש"מ) **(כ)** ולא עוברין (ש"מ) **(כא)** תמורת בהמת (ש"מ) **(כב)** והוא כולה תמורה (בכת"י לא נמלא) (ש"מ) **(כג)** גי' ס"ק החמש חטאות מתות נינהו וכלי, **(כד)** מתות ובהכי גמרינ (ש"מ) **(כה)** גירסת ס"ק אחותי **(כו)** ל"ל ולא קדושה וכו' (דבר"מ) **(כז)** ל"ל בשלהי פרקין יג. **(כח)** אלא ש"מ בתר (ש"מ) **(כט)** מלבד נזרו מלבד (ש"מ) **(ל)** מלבד אייתר. ס"מ מלבד אותו שאינו

(א) גמ' אחד. ל"ל אחר. כיון דאותה קדושה קאים כו'. **(ב)** רש"י ד"ה חדא וד"ה אחא ל"ל אחא מהו אייכיס לדף ט: **(ג)** ד"ה מהו. ופירושי מפרש. פי' כגי פירשתי שם: **(ד)** ד"ה אין קדושה וכו' וקן לכל דבריו. ל"ל בכל דבריו פי' בשאר קדשים:

רבינו גרשום

מקדיש מוסיף חומש. או מתכפר מוסיף חומש כגון שהקדיש אחד קרבן לפטור חובתו של חבירו ואם רוצין לפדותו המקדיש או המתכפר אי זה חייב להוסיף חומש: **כגון דשוו צבור שליח.** או שותפין ואמרו לשליח זיל אקדיש לן בהמה ואי מקדיש לצורך אחר עושה תמורה האי מקדיש נמי דהוי יחיד עביד תמורה וכיון דרבים נינהו לא עבדי תמורה: **ועוד מהא שמעינן דאמר רב נחמן כו'.** וכי נזיר נידון בהשג ידו והלא אין בו קרבן עולה ויורד אלא קרבנו לה' על נזרו היינו שהשיג הוא משלו מלבד אשר תשיג ידו שהשיגו אחרים והפרישו לו משלהם: **למאי הלכתא קאמר אי לענין כפרה.** דמצי מתכפר בשל אחרים **פשיטא דמצי מכפר דמתנה קא יהבי אלא לענין תמורה קאמר והכי קאמר הפרישו כו': מאי הוי עלה לרב נחמן ר"ש דאמר ר' אבהו כו'.** טובת הנאה שלו של תורם דמצי למיתב דינר מישראל למיתבא לבן בתו כהן:

(ב) אין ממירין לא אברין. **של קדשים בעוברין של חולין ולא אברים ועוברין של קדשים בשלמים של חולין** דלא תפיס קדושת תמורה בחד אבר לחוד שהוא מחובר לגוף הבהמה ולא אמר כלום וכן נמי לא שלימין בהן: **ר' יוסי אומר ממירין אברים בשלימין.** דקסבר כיון דאמר רגלה של זו (שלו) קדשים תהא תחת זו פשטה קדושת תמורה בכל הבהמה והיא תמורה דומיא דהא רגלה של זו עולה כו': **ולא שלימין בהן.** דאין בהמה של קדשים נתפסת בתמורה באבר אחד של חולין או בעובר של חולין ולא אמר כלום: **בן פדא אומר אין קדושה חלה על העוברין.** אם אמר אחד על בהמת מעוברת של חולין תהא עוברה קדוש אין קדושה חלה עליו:

(ג) ע' פרש"י ופירושו מוכח בגמ' ופ' הרגמ"ה ל"ע ובפפוס ולגא הגיהו שיהיה כפ' רש"י.

(ד) קדיש ואע"ג שאסור להפרישו מחוסר זמן מ"מ בעוד שהוא במעי האם מותר כדמפרש בסמוך ופס (ש"מ) **(ה)** האם ואע"ג דלא פירש בסתמא הוא קדוש שמדעת האדם בסתמא שיהא הולד כמו האם וא"כ לר' יוחנן לא (ש"מ) **(ו)** ל"ל ולא (צ"ק) **(ז)** לטעמיה כו' (ש"מ) **(ח)** מלה דהאי ליפסר מלות ו' נמתק (ש"מ) **(ט)** רש"ק מ"ז והל"ק מקיים הגי' **(י)** הוא ולא פליג עליה מדין דקדושה חלה והוי חולין במעי האם כדפירשנו (ש"מ) **(יא)** מתמיהין דפ' כילד (ש"מ)

(ה) ע' פרש"י ופירושו מוכח בגמ' ופ' הרגמ"ה ל"ע ובפפוס ולגא הגיהו שיהיה כפ' רש"י.

(ו) ד"ה אם תמצא לומר קאמר. כלומר סיפא דבעיא דרבי אבין מרישא דמילתא קאי ולאו מילתא אחריתי היא אלא שני גופין ושתי קדושות בעי: **ואם תמצא לומר קאמר.** אם תמצא לומר היינו חדא מגו חדא: **מהו.** מי אמרי' כיון דשני גופין ושתי קדושות נינהו לא מיקרי הקדש שני ומוסיף חומש דהא בהא קדושה והאי גופא לא אתוסף חומשו או דלמא סוף סוף מכח קמא [וקא] אתא [ד] (מעיקרא) והקדש שני הוא לגבי חומש. ליתנא אחריינא [ה] ירושלמי וכליתנא בתרא דלעיל דבעיא דרבי אבין גבי תמורה גרסי' לה נמי הכא [ו] עו"ק [ז] [ח] ופירושי מפרש [ט]: **מקדיש חומש חומש או מהכפר חומש חומש.** דקיימא לן (כ"מ דף נג:) הבעלים מוסיפין חומש אם פודין את הקדשן ואם אחריים פודין [י] אין מוסיפין חומש הלכך הפרים זה קרבן לכפרת חבירו והומש מאן הוו בעלים דידיה [כ] חזי [יא] דלי פריק ליה לוסיף חומש מקדיש הוי בעלים אבל מתכפר כאחר דמי ואינו מוסיף או מתכפר הוו בעלים דידיה: **אי"כ.** דמקדיש עושה תמורה מצינו תמורה בגבור ושותפין והיכי דמי כגון דשוו לגבור או שותפין אליה לאקדושי קרבן עלייהו דהשתא הוי מקדיש יחיד [יב] קרינא ליה קרבן יחיד אי בתר דידיה אזלינן ואתן תנן [יג] בבעלי מתניתין הגיבור והשותפין אין עושין תמורה אלא [יג] בתר מתכפר אזלינן הלכך אין קרבנו עושה תמורה הואיל ורביס מתכפרין בו ולא קרינא ליה קרבן יחיד ואתן גמרינן לקמן [יג.] ממעשר דקרבן יחיד עושה תמורה ולא לגיבור ושותפין: **השג יד.** היינו קרבן עולה ויורד והלא קרבן זיר קבוע הוא אין עשיר בין עני: **הא ליכא.** הכי קאמר קרא קרבנו שהפרים הוא משלו יביא על [יה] נדרו מלבד אשר תשיג ידו מלבד [יו] [יח] אותו שאינו יכול להפרים משלו שעני הוא ותשיג ידו לאחר זמן שאחריים יתנו לו יביאנו נמי ויל"ל: **לענין כפרה.** לאשמעינן דיכול להתכפר בבהמה שהפרים אחר לגרמו: **מה כשהפרים הוא משלו.** הוא עושה בו תמורה ולא אחר אף כשהפרישו לו אחריים הוא עושה בו תמורה ולא אחר: **מדיליה הוא דמתכפר.** דכתיב קרבנו לה': **עובדא הגאה שלו.** של תורס הוי טובת הגאה שבידו ליתנו למי שירצה ולא בידו אחרים שנתרם עליו. טובת הגאה דבר מועט מקבל מישראל על מנת שיתן כל תרומותיו לכן בתו הכהן: דחולין בעובדין דהקדש שאם אמר תהא רגל עובר הקדש שנמצי בהמה זו אין הקדושה חלה בו אבר: **יח) ואין עובדין באכרין.** שאם אמר הרי עובר שנמצי בהמת חולין זו תמורת רגל בהמת קדש זו אין העובר קודש: **ולא אכרין ועובדין.** דחולין בשלימים דקדש: **ולא שלימין.** אמר הרי רגל בהמת חולין זו [כ] תמורה תחת בהמת קדש זו חלה תמורה על האבר ופשטה לה בכל הבהמה והוא [כא] תמורה כולה וקרבה: **ולא שלימין בהן.** דאין כח באבר אחד של בהמת קדש לעשות תמורה: **והלא במוקדשים.** כלומר בתחילת ההקדש כשמקדישו אם אמר רגלה של זו עולה כדמפרש טעמא לקמן בגמ' [יא.]: **גמ' אין קדושה חלה על העוברין.** אם הקדיש עובר בעמי [כב] בהמה אינו קדוש ליקרב ואם מקריב ליה כשנולד ולא אקדשיה משנולד מייתי חולין בעזרה ואם הפרים חטאת מעוברת לא הוי כולד דבריו הרי הוא כוולדות קדשים ולא כתחילת הקדש: **ורבי** יוחנן אמר קדושה חלה על העוברין. ואם הקדיש עובר בעמי אמו חולין קדש [כג] ואם הפרים חטאת מעוברת הוי כמפרים שתי חטאות לאחריות ולא הוי כולד חטאת אלא הולד קדושתו קדושת הפה מכח האדם ולא מכח אמו [כד] [כה] אלא מגיעו ולא חטאת דאזיל למיתה אלא במקדיש חטאת ריקנית ועיברה:

ואודא רבי יוחנן לטעמיה [כו] [כו'] רצה בולדה מתכפר. פירוש ואין לריך קדושה אחרת והוי כמפרים שתי חטאות לאחריות שמע מינה לתיש יוחנן שמע מינה בתר מתכפר אזלינן לא [יז] לענין תמורה ודקא קשיא לך מתנה דקא יהבין ליה אי לאו דרבי רחמנא [ב] מלבד אשר תשיג ידו הוה אמינא גזירת הכתוב הוא קרבנו מדידיה הוא [יח] דמכפר מדאחרים לא קמ"ל מאי הוי עלה תא שמע [יט] דאמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן מקדיש חומש [כ] ומתכפר עושה תמורה [כא] תורם משלו על של אחרים טובת הנאה שלו מ"ט אמר קרא [ג] את כל מעשר תבואתך ונתת וגו': **מתני'** [כב] אין ממירין לא אברין בעוברין ולא עוברין באברים ולא עוברין ואברים בשלימים ולא שלימים בהן רבי יוסי אומר ממירין אברים בשלימים [כג] אבל לא שלימים בהן [כד] א"ר יוסי [כה] והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף כשיאמר רגלה של זו תחת זו תהא כולה תמורה תחתיה: **גמ'** אתמר בר פדא אמר אין קדושה חלה על עוברין ורבי יוחנן אמר קדושה חלה על עוברין ואודא רבי יוחנן לטעמיה [כו] דאמר רבי יוחנן הקדיש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר וצריכא דאי אשמעינן בהך קמייתא התם הוא דאקדשיה

לעוברה

ולמיתה אזלא מגלן דלמא אף על גב דאין קדושה חלה לא אזיל למיתה דשמא אית ליה שיירו אשוייר ולאו ירך אמו הוא מג כדפירשנו וי"ל דע"כ אית ליה לבר פדא דשיירו אינו משוייר דאם לא כן מקשה ליה ממתני' מז (וולד שלמים) פרק כילד

אותה קדושה אינו מוסיף חומש ואם תימצא לומר הדין גוף [ג] [א] אחד כיון דבאותה קדושה [ג] קאים [ד] מוסיף חומש אלא נתכפר באחר וניתק זה לעולה מהו כי מוסיף חומש באותו הגוף באותה קדושה אבל בקדושה אחרת לא או דילמא כיון דאותו הגוף הוא מוסיף חומש תיקו בעי רמי בר חמא מקדיש מוסיף חומש או [ה] מכפר מוסיף חומש אמר רבא אמר קרא [1] ואם המקדיש יגאל את ביתו [א]מקדיש ולא מתכפר בעי רמי בר חמא מקדיש עושה תמורה או מתכפר עושה תמורה אמר רבא [ו] אם כן מצינו ציבור ושותפין עושין תמורה כגון דשוו שליח לאקדושי ועוד דאמר רב נחמן אמר [ז] רב הונא תנא [2] קרבנו לה' על נזרו מלבד אשר תשיג ידו וכי נזיר נידון בהשג יד הא כיצד קרבנו לה' על נזרו שהפריש משלו מלבד אשר תשיג ידו שהפרישו לו אחרים למאי הילכתא אילימא לענין כפרה [2]פשיטא דמכפר ליה [ח] אלא לענין תמורה והכי קאמר [ט] אף כשהפרישו לו אחרים עושה תמורה שמע מינה בתר מתכפר אזלינן לא [י] לענין תמורה ודקא קשיא לך מתנה דקא יהבין ליה אי לאו דרבי רחמנא [2] מלבד אשר תשיג ידו הוה אמינא גזירת הכתוב הוא קרבנו מדידיה הוא [יא] דמכפר מדאחרים לא קמ"ל מאי הוי עלה תא שמע [יב] דאמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן מקדיש חומש [יג] ומתכפר עושה תמורה [יד] תורם משלו על של אחרים טובת הנאה אמינא [3] את כל מעשר תבואתך ונתת וגו': **מתני'** [טו] אין ממירין לא אברין בעוברין ולא עוברין באברים ולא עוברין ואברים בשלימים ולא שלימים בהן רבי יוסי אומר ממירין אברים בשלימים [טז] אבל לא שלימים בהן [יז] א"ר יוסי [יח] והלא במוקדשין האומר רגלה של זו עולה כולה עולה אף כשיאמר רגלה של זו תחת זו תהא כולה תמורה תחתיה: **גמ'** אתמר בר פדא אמר אין קדושה חלה על עוברין ורבי יוחנן אמר קדושה חלה על עוברין ואודא רבי יוחנן לטעמיה [יט] דאמר רבי יוחנן הקדיש חטאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בוולדה מתכפר וצריכא דאי אשמעינן בהך קמייתא התם הוא דאקדשיה

לעוברה

(ז) ס' הכל ממירין הוא מדברי הספרי שם ונראה דדרשת הספרי הוא מסיפא דקרא דמסיים כפי נדרו אשר ידור ודרשה דקרא מאשר תשיג.

(ח) ס' רש"י כמוהו מדברי הספרי שם ונראה דדרשת הספרי הוא מסיפא דקרא דמסיים כפי נדרו אשר ידור ודרשה דקרא מאשר תשיג.

שיטה מקובצת

מלבד אשר תשיג ידו גו'. בחומש פי' בקונטרס להביא קרבנות נדבה שמביא קרבנות נדבה בהשיג יד עם קרבנות חובתו א) ובתלמוד לא משמע כן: **מאי הוה עלה.** גליון דמקושיא דא"כ מצינו לאו הוכחה הוא דכיון דאין הצבור ממירין אם הקדישו דין הוא שיחיד שיקדיש לצרכו לא ימיר. וכן בתוס': **תום' ד"ה אמר רבא וכו' לאקדושיה.** להתכפר בה הם והשליח ימיר בה אע"פ שהוא קרבן צבור ובשלהי פרקין (יג.) תני יצאו קרבנות צבור שאפילו יחיד אין עושה בהם תמורה: **שם כגון דאיתקדוש בהמה להתכפר בה יחידי.** ס"א דשוי היחיד את הציבור או השותפין שלוחים להפרישו משלהם ע"מ שיתכפר בה הוא שהוא ימיר בקרבן אע"פ שהוא משל ציבור דהא ודאי לא חשיב קרבן ציבור כיון שאין מתכפרים בו: